

Čís. 14125.

Odhad za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty.

Není nezákonností, nebyla-li výměra oceňovaných pozemků zjištěna podle situačního plánu civilního geometra, nýbrž podle údajů sdělených katastrálním úřadem.

Odchylný údaj civilního geometra není ještě důkazem nesprávnosti sdělení katastrálního úřadu.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, R I 1494/34.)

Pokud první soud určil cenu oceňovaných nemovitostí ke dne 1. ledna 1914, bylo jeho usnesení rekursním soudem potvrzeno, mimo jiné z těchto důvodů: Cena 1 m² pozemku bez budov tak, jak ji udal znalec a potvrdili důvěrníci, zůstala nenapadena. Stěžovatelé namítají, že výměra pozemků, ocenění za základ položená, není správná, neboť podle situačního plánu autorisovaného civilního geometra k dílčí smlouvě připojeného je plocha oceňovaných pozemků menší. To však je nerozhodné. Výměra pozemků, jež byla vzata za základ při výpočtu jich ceny, spočívá na úředním údaji katastrálního měřičského úřadu v D. Údaj ten poskytuje podle § 292 c. ř. s. a § 34 zák. čís. 100/31 sb. z. a n. plný důkaz o správnosti výměry, ježto stěžovatelé k vysvětlení rozdílu ve výměře plochy nemovitostí nic neudávají.

V otázce, o níž jde, uvedl nejvyšší soud:

Stěžovatelé vytýkají jako nezákonnost, že výměra oceňovaných pozemků nebyla zjištěna podle situačního plánu civilního geometra k dílčí smlouvě připojeného, nýbrž podle údajů katastrálního úřadu. Stejnou výtku již správně vyvrátil rekursní soud a stačí poukázati na jeho důvody a k nim připomenouti, že ve smyslu § 46 odst. 2 zák. čís. 100/31 sb. z. a n. jest nezákonné takové opatření nebo usnesení, které se přiči jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ použito (čl. V čís. 1 zák. čís. 251/24 sb. z. a n.) a stěžovatelé ani nic neuvedli k odůvodnění svého tvrzení, že data katastrálním úřadem sdělená a v řízení před prvním soudem souhlasně za základ odhadu vzata, nejsou správná a odchylný údaj civilního geometra není ještě důkazem nesprávnosti sdělení katastrálního úřadu.

Čís. 14126.

Nárok na zaplacení dávky z přírůstku hodnoty, již v kupní smlouvě převzal kupitel, nelze sčítati (§ 55 j. n.) s nárokem na zaplacení kupní ceny.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, R I 1658/34.)

Okresní soud v Ch. odmítl žalobu o zaplacení dávky z přírůstku hodnoty pro věcnou nepříslušnost z těchto důvodů: Nesporno

je, že se žalovaní zavázali kupní smlouvou k zaplacení dávky z přírůstku hodnoty žalobou vymáhané a 2.000 Kč nepřevyšující a že žalobce podal na žalované u krajského soudu v Ch. žalobu o zaplacení zbytku kupní ceny 5.000 Kč převyšující. Žaloba o zaplacení dávky z přírůstku hodnoty jest žalobou o náhradu škody podle § 1295 obč. zák., opírající se o porušení smluvní povinnosti žalovaných, nikoliv o převzetí dluhu. O týž právní důvod opírá se však i žaloba podaná u krajského soudu v Ch., z čehož vyplývá, že oběma žalobami vymáhají se pohledávky prýstící z téhož právního důvodu. Jest je proto podle § 55 j. n. sčítati a považovati za jednotný celek 5.000 Kč převyšující. Re k u r s n í s o u d k rekursu žalobce usnesení prvního soudu změnil, námitce věcné nepřislusnosti nevyhověl a prvnímu soudu uložil, by o žalobě zahájil řízení a věcně o ní rozhodl. D ů v o d y: Pohledávka, vymáhaná žalobou u krajského soudu v Ch. je zbytkem kupní ceny, kdežto žaloba, prvním soudem pro věcnou nepřislusnost odmítnutá, týká se dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí. Dávka ta postihuje podle zákona kupitele. Zavázali-li se žalovaní, že ji sami zaplatí, jde o převzetí dluhu podle § 1404 obč. zák. a pohledávka z tohoto důvodu vymáhaná je pohledávkou samostatnou, nikoli částí kupní ceny. Poněvadž nepřevyšuje 5.000 Kč, jest k projednání rozepře podle § 49 j. n. příslušný okresní soud, neboť ustanovení § 55 j. n. o sčítání pohledávek tu nedopadá.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Třebaže se žalovaní zavázali zaplatiti kromě kupní ceny také veškeré útraty a poplatky, jakož i případnou dávku z přírůstku hodnoty, nestala se tím tato dávka částí kupní ceny, při čemž je lhostejno, že pro obor poplatkového práva platí zásada § 50 čís. 1 poplatkového zákona. Nejvyšší soud dovodil již v rozhodnutí čís. 2553 sb. n. s., že, zavázal-li se kupitel ve smlouvě zaplatiti i dávku z přírůstku hodnoty, která jinak podle zákona stihá prodávatele, jde o převzetí plnění podle § 1404 obč. zák. Nesporno je, že v souzeném případě domáhá se žalobce na žalovaných jednak zaplacení zbytku kupní ceny 5.072 Kč samostatnou žalobou u krajského soudu, jednak v tomto sporu u okresního soudu zaplacení 1.842 Kč, dávky z přírůstku hodnoty, kterou žalobce i s úroky z prodlení musil bernímu úřadu zaplatiti, když tak žalovaní po vyměření dávky přes výzvu neučinili. Je zřejmé, že nárok na zaplacení zbytku kupní ceny a nárok na náhradu zaplacené dávky z přírůstku hodnoty spočívají na různých právních důvodech; první je založen na kupní smlouvě (§ 1062 obč. zák.), druhý na smlouvě o převzetí plnění (§ 1404 obč. zák.), a když byla dávka podle tvrzení žalobce již zaplácena, i na právním důvodu podle § 1042 obč. zák. (srov. plenární rozhodnutí čís. 10.632 sb. n. s.). Je nerozhodné, že úmluva o převzetí plnění byla uzavřena při příležitosti a z p o d n ě t u kupní smlouvy a že byla pojata do písemné smlouvy, a je také lhostejné, že se tím hospodářsky kupní cena ponechává neztenčenou, když oba nároky jsou založeny na samostatných právních důvodech, jež může ve sporech stihnouti r ů z n ý o s u d. Předpisu § 55 j. n. bylo by užití jen, kdyby

oba nároky vyvěraly z téhož skutkového i právního podkladu, kdyby byly jen částí jediného a jednotného nároku, čemuž však tak není, jak svrchu bylo vyloženo (srov. rozh. čís. 6811 sb. n. s.).

Čís. 14127.

I když zabavené svršky jsou určeny k provozu filiálky dlužníka (zubního technika) v jiném místě, lze použití § 251 čís. 6 ex. ř., nevybočuje-li celková výdělečná činnost dlužníka z rozsahu drobné živnosti.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, R I 1673/34.)

Návrhu na zrušení exekuce p r v ý s o u d nevyhověl, ježto věci, jichž se týče žádané zrušení exekuce, jsou určeny k provozu filiálky dlužníka v A., takže jich dlužník nepotřebuje nezbytně k osobnímu výkonu živnosti v N. R e k u r s n í s o u d změnil napadené usnesení a navrhané zrušení exekuce povolil. D ů v o d y: Nezabavitelnými jsou nejen předměty, jichž dlužník nezbytně potřebuje k osobnímu výkonu živnosti, nýbrž i ty, které slouží k jejímu lepšímu, výnosnějšímu a soutěže schopnějšímu výkonu. Předpisem § 251 čís. 6 ex. ř. měl býti dlužníku zajištěn výkon živnosti v dosavadním rozsahu a s dosavadními prostředky. Že je svršků, u nichž zrušení exekuce je navrhováno, nutně zapotřebí k provozu zubotechnické živnosti, nepopíral vymáhající věřitel a vyplývá i z jejich povahy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež se shoduje s rozhodnutími nejvyššího soudu. To, že povinný provozuje v A. jen filiálku, nerozhoduje, pokud není zjištěno, že vybočuje celá výdělečná činnost povinného z rozsahu maloživnosti, což stěžovatelka ani netvrdí. Jsouť mnozí živnostníci nuceni zřizovati v jiných místech odbočky svého závodu, poněvadž výtěžek hlavního závodu nestačí k jejich výživě. Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 12.070 sb. n. s., jehož se stěžovatelka dovolává, zde nedopadá, neboť tam nebyla maloživnost výhradním zdrojem výdělku povinného, poněvadž provozoval jiný podnik ve velkém, jenž nebyl chráněn podle § 251 ex. ř.

Čís. 14128.

Vzdal-li se poškozený smírem, byť i v trestním řízení, nároku na odvolání urážlivého nebo poškozujícího projevu, není oprávněn domáhati se ho žalobou podle § 1330 obč. zák.

Z ustanovení § 1330 obč. zák. nelze dovoditi zdržovací nárok.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, Rv I 340/33.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhají se žalobci, by uznáno bylo právem, že žalovaní jsou povinni: odvolati na svůj náklad v určitých časopisech